

2 ८ ३३३३३३३३

१॥ **ਓ ਸਤਿਗੁਰਪਸਾਦਿ** ਪੀਛਿ ਆਇਖੀ
 ਗੁਰਪਸਾਦਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥ **ਪਉੜੀ** ਜੋ ਜਨੁ ਮਨ
 ਮਹਿ ਚਿਤ ਵਨੀਰ ਖਾਵੈ ॥ ਸੋ ਮਨ ਕਾ ਸਹਿ ਸਾ ਕਹਿ ਪਰ
 ਟਾਵੈ ॥ ਗੁਰਪਸਾਦਿ ਸਹਿ ਸਾ ਭਉ ਮਿਟੈ ॥ ਹੋਇ ਅਚਿਤੁ
 ਚਿਤਾ ਸਭ ਛੁਟੈ ॥ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਸਭੁ ਕਹਿ ਸੁਨਾਵੈ ॥ ਪਰ
 ਭਾਵੈ ਤਾ ਸਭ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥ ਦੂਖ ਦਰਦ ਕਛੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥
 ਗੁਰ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਸਦਾ ਮਨਿ ਧਿਆਵੈ ॥ ਸਿਮਰੈ ਨਾਮੁ ਨ ਹੀ ਦੁ
 ਖੁ ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੈ ਨ ਚਿਤ ਵਨੀ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ **ਸਲੋਕ**

ਆਦਿਸਚੁਜੁਗਾਦਿਸਚੁਹੈਭੀਸਚੁਨਾਨਕਹੋਸੀਭੀਸਚੁ
੧॥ ਏਹੁਮੰਤ੍ਰਵਾਰੀਪੰਜਿਪੜਨਾ॥੫॥ ਘਾਸਾਢਾਲਣਾਵਾ
ਗੀਦੋਇ॥੨॥ ਪਾਸੇਓਪਰਿਅਖਰਿਲਿਖਣੇਢੁਆਸੀਭ
ਗਵਾਨ॥ ਗੁਰਾਸਰਾਭੁਗਾਵਨ॥ ਜੇਮਨਮਹਿ
ਸਹਸਾਚਿਤਵਨੀਰਖਾਵੈ॥ ਸੋਸੀਭੁਗਵਾਨਆਪਿਮਿ
ਟਾਵੈ॥ ਸਤਿਕਰਿਮੰਨਣਾ॥ ਸਸਾਸਲੋਕੁ॥ ਦੁਖ
ਬਿਨਸੇਸਹਿਸਾਗਾਇਆਸਰਨਗਹੀਹਰਿਗਾਇ॥ ਮਨ
ਚਿਦੇਫਲਪਾਣੀਅਚਿਨਾਨਕਹਰਿਗੁਨਗਾਇ॥੧॥ ਏ
ਹੁਭੇਰਾਕਾਰਜੁਦੁਖਸਹਸੇਮਹਿਥਾ॥ ਅਬਤੁੰਗੁਰਦੇਵਨੀ

ਕੀਸਰਨਿਜਾਇਪਉ। ਤੂੰਮਨਚਿਦੇਫਲਪਾਵਹਿਗਾ। ਤੂੰਹ ੨

ਚਿਗੁਨਗਾਵਤਾਰਹਾ। ਸਤਿਕਰਿਮੀਨਣਾ॥ ੧॥ ਸਗਾਸਲੇ

ਕਾ॥ ਪੂਰਨਕਬਹੁਨਰੋਲਤਾਪੁਰਾਕੀਆਪਭੁਆਪਾਇ

ਨੁਦਿਨੁਚੜ੍ਹੇਸਵਾਇਆਨਾਨਕਹੋਤਿਨਪਾਟਾ॥ ੧॥ ਏਹੁ

ਤੇਰਾਕਾਰਜੁਗੁਰਦੇਵਜੀਆਪਿਪੁਰਾਕੀਤਾਰੋ। ਤੂੰਮਨਮ

ਹਿਰੋਲਨਾਹੀ। ਤੇਰਾਕਾਰਜੁਮੇਸਾਪਗਟੋਗਾ। ਜੇਸਾਸੂਰ

ਜਚੜ੍ਹੇਦਿਨੁਪਗਟਤਾਰੋ। ਤੇਰਾਕਾਰਜੁਦਿਨੁਦਿਨੁਨਿਤਿ

ਨਿਤਿਸਵਾਇਆਹੋਇਗਾ। ਪਟਾਕਬਹੀਨਹੋਇਗਾ॥

॥੨॥ ਸਗਾ ਸਲੋਕੁ ॥ ਸੁਖੀ ਬਸਹਿ ਮਸਕੀ ਨੀਆ
ਆਪੁ ਨਿਵਾਰਤ ਲੇ ॥ ਬਡੇ ਬਡੇ ਹੀ ਕਾਰੀਆ ਨਨਕ ਗਰ
ਬਗਲੇ ॥੧॥ ਏਹੁ ਜੋ ਤੂ ਕਾਰਜ ਚਿਤ ਵਤਾ ਹੋ ਸੋ ਤੂ ਅਹੰ
ਕਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੋ ॥ ਤੈਨੇ ਏਹੁ ਬੁਲਾਨਾ ਹੀ ॥ ਏਸ ਫਿਕਰ ਵਿ
ਚਿਤੁ ਏਵੇ ਗਲਤ ਨ ਫਿਰਤਾ ਹੋ ॥ ਇਸ ਮਹਿ ਤੈਨੇ ਪਾਟਾ
ਬਹੁਤੁ ਹੋ ਨਫਾ ਥੋੜਾ ਹੋ ॥ ਆਪਣੇ ਮਨ ਮਹਿ ਬੀਚਾਰਿ ਕੇ
ਕਹੁ ॥ ਸਿਮਰਨ ਮੁਕਾਰਜੁ ਸੁਫਲੁ ॥੨॥ ਸਗਾ ਸਲੋਕੁ
॥ ਟੂਟੈ ਬੀਧਨਾ ਸੁਕੇ ਹੋ ॥ ਮਾਸਾ ਧੂਸਿ ਗੁ ॥ ਜੋ ਰਤੇ ਰੀਗ ਏਕ

ਕੈਨਾਨ ਕਗੂੜ ਰੰਗੁ ॥ ੧ ॥ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜੁ ਪਹਲੇ ਬੀਧਨ ੩
ਮਹਿਥਾ ਮਬ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜੁ ਮੁਕਤਾ ਭਇਆ ਹੋ ॥ ਤੂੰ ਪ
ਰਮੇ ਸਰਜੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਬਿਨਾ ਕਾਰਜੁ
ਸਿਨਾ ਮਾਏ ਗਾਭੂ ਕਿਛੁ ਕਿਸੇ ਸਿਤ ਕੇ ਮਹਿ ਪਾਉ ॥ ਤੇਰਾ
ਕਾਰਜੁ ਬਹੁਤੁ ਫਲੈ ਗਾਮ ਅਰਬੁਤੁ ਨੀਕ ਹੋਵੈ ਗਾਮ
॥ ੪ ॥ ਸਦਾ ਸਲੋਕੁ ॥ ਝਾਲਾ ਘੇਉ ਠਿਨਾ ਮੁਜ ਪਨਿ
ਸਬਾ ਸੁਰ ਮਾਗਾ ਪਿ ॥ ਕਾਰਜੁ ਝਾਲਿਨ ਬਿਅਪਈ ਨਨਕ

ਮਿਟੈਉਪਾਧਿ॥੧॥ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜੁ ਬਹੁਤੁ ਸਾਹਿਸੇ ਮਹਿ
ਪੜਿਅਾਹੈ॥ ਪਰੁਤੁ ਪਾਤਿਕਾ ਲਇ ਸਟ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜਿਅਾ
ਕਰੁ॥ ਅਰੁ ਗਤਿ ਦਿਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿ
ਅਕਰੁ॥ ਕਾਰਜੁ ਬਹੁਤੁ ਸੁਫਲੁ ਹੋਇ ਗਾਲਹਿਣਾ ਲਾ
ਭੁਬਹੁਤੁ ਹੋਇ ਗਾ॥੫॥ **ਜਨਾ ਸਲੋਕਾ॥** ਲਾਲਚ
ਝੂਠ ਬਿਕਾਰ ਮੋਹੁ ਬਿਅਪਤਿ ਮੁੜੈ ਅਧਾ ਲਾਗ ਪਰੇਦੁ
ਰਹੀਧਾ ਸਿਉ ਨਨਕ ਮਾਇਆ ਬੀਧਾ॥੧॥ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜੁ

ਤੂਠਾ ਪੈਤੂਲਾ ਲਚਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਇਸੁ ਕਾਰਜੁ ਤੇ ਤੈਨੋ ਬਿਕਾ ੪

ਰਚਾਲਹਿਗੇ॥ ਤੂ ਇਸੁ ਤੂਠੇ ਕਾਰਜੁ ਤੇ ਜਿਸਤਰਾ ਜਨ

ਤਾਹੈ ਤਿਸੁ ਤਰੇ ਬਚਰਹਾ॥ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਸਰਨ ਗਾਧ

ਵਾਰਸਾ ਸਲੋਕਾ॥ ਧਰਿਜੀ ਅਰੇਏ ਕਟੇ ਕਤੂਲਾ

ਹਿ ਬਿਰਾਨੀ॥ ਮਾਸਾ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ॥ ਮੇਕਾਰਜੁ

ਆਵੇਗਾ॥ ੧॥ ਤੇਰੇ ਕਾਰਜੁ ਸਭੇ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀਆ

ਪਿਰਾ ਸਿਕਾਇ ਹੈ॥ ਤੂਏ ਕਟੇ ਕਮਨਿ ਮਹਿ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ

ਕੀਰਾ॥ ਤੂ ਮਨੁ ਖਕੀ॥ ਮਾਸਨ ਕਰਾ॥ ਤੇਰਾਏ ਕਰਕਾਰ

ਜੁਕਿਆਸਭੁਹੀਕਾਰਜਰਾਸਿਆਵਹਿਗੋਗੁਰਪਸੰ
ਦਿ॥ **ਗੁਰਾਸਲੋਕੁ॥** ਪਤਿਗਾਖੀਗੁਰਪਾਰਬਰ
ਮਤਜਿਪਰਪਚਮੋਹਕਿਕਾਰਾਨਨਕਸੋਭਿਅਰਾ
ਧੀਮੇਅੰਤੁਨਪਾਰਾਵਾਰਾ॥੧॥ ਜਾਇਸੁਕਾਰਜੁਮ
ਹਿਭੇਰੀਪਤਿਗਹਿਅਵੇਰੀ॥ ਲਾਭੁਬਹੁਤੁਸਦ
ਅਨੰਦੁਜਪੁਪਰਮਾਨੰਦੁ॥੨॥ **ਗੁਰਾਸਲੋਕੁ॥**
ਛਾਹੇਕਾਟੇਮਿਟੇਗਵਨੁਭਤਹਰੁਣੀਮਨਜੀਤਾਨਨ
ਕਗੁਰਤੇਥਿਤਿਪਾਣੀਫਿਰਨਿਮਿਦੈਨਿਤਨੀਤ॥੧॥

ਪਾਹਿਲੇ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜੁ ਫਾਥਾ ਹੋਇ ਮਾਥਾ ਅਬ ਤੈਨੋ ਲਾਭੁ ॥ ੫

ਪੈਛੇ ਤੇਰੇ ਵੇਗੀਆ ਮਰੁ ਪਾਹਿਲੇ ਤੂੰ ਬਹੁਤੁ ਰਮਤਾ ਫਿਰ

ਤਾਥਾ ਅਬ ਤੁਝ ਕਉ ਸੁਖੁ ਹੋਵੇਗਾ ਚਿਤ ਨ ਕਰ ਕਾਰ

ਜੁਸੁ ਫਲਾਹੈ ॥ ੬ ॥ **ਰਗਾ ਸਲੋਕੁ** ॥ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤਿ

ਬਿਹਾਨੀਆ ਸਾਕਤ ਮੁਖ ਧਮ ਮਜਾਨਾ ਵੜਕਿ ਮੁਏ ਜਿਉ

ਤਿਖਾਵੈ ਤਨ ਨ ਕਰਿ ਰਤ ਕਮਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਤੂ ਜੋ ਮਨੋ ਰਥ ਚਿਤ ਵ

ਤਾਹੋ ਸੋਹਉ ਮੇਕਾ ਅਹੰਕਾਰੁ ਕਰਤਾਹੈ ਤੂਏਵੈ ਪਾਚਿ ਪਾਚਿ

ਮਰਤਾਹੈ ਏਹੁ ਕਾਰਜੁ ਤਤ ਕਾਲ ਨ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸਮ

ਹਿਤੁ ਕਉ ਪਾਟਹੈ ਨ ਫਾਨਾ ਹੀਤੁ ਇਸ ਕੀ ਪੀਤਿ ਨ ਕਰ

१०० **ਰਵਾਸਲੋਕਾ** ॥ ਸਿਖਹੁ ਸਬਦ ਪਿਆਰ ਹੋ ਜ
ਨਮ ਅਰਨ ਕੀਟੇ ਕਾ ਮੁਖ ਊਜਲ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਨਾਨਕ ਸਿਮ
ਰਤ ਏਕਾ ॥ ੧ ॥ ਏਭਾਈ ਪੀਤਮ ਸਿਤ ਜੀਤੋ ਜੋ ਮਨੋ ਰਥ ਚਿ
ਤ ਵਿਆਹੋ ॥ ਇਸ ਕਾਰਜ ਮਹਿ ਤੇਰਾ ਮੁਖ ਊਜਲ ਹੋਵੇ
ਗਾ ਅਰੁ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਗਾ ॥ ੧੧ **ਰਨਾਸਲੋਕਾ** ॥ ਸ
ਤਿਗੁਰ ਪੂਰੈ ਸੇਵਿ ਮੇਦੁਖਾ ਕਹੋ ਇਨਾ ਸਾਨਨ ਕਨਾਮੁ
ਅਰਾਧੀ ਮੇਕਾ ਰਜ ਮਾਏ ਗਾ ਸਿ ॥ ੧ ॥ ਤੇਜੋ ਕਾਰਜ ਚਿ
ਤ ਵਿਆਹੋ ॥ ਸੋਏ ਕਕਾਰਜ ਕਿਮਾ ਸਭੇ ਕਾਰਜ ਤੇਰੇ
ਪਰਮੇ ਸੁਰਿਆ ਪਗਾ ਸਿਕੀ ਤੇਰੇ ਨਿਅਰ ਸਗਾ ਲਿਅੰ

ਦੁਖ ਕਾਨ ਸੁਹੇ ਆਹੇ ॥ ੧੨ ॥ **ਭੁਜਾ ਸਲੋਕਾ ॥** ਅ ੬

ਠੇਪਾਹਿਰ ਭੁਓਦਾ ਫਿਰੇ ਖਾਵਣ ਸਿਦੜੇ ਸੁਲਾਵੇ ਜ

ਕਿ ਪਓਦਾ ਕਿਉਰਹੇ ਜਾਚਿਤ ਨਹੇ ਇਰਸੁ ਲਿ ॥ ੧ ॥ ਤੇ

ਜੇ ਕਾਰਜੁ ਚਿਤਾਇਆਹੇ ਜੇ ਤੇਨੋ ਆਪਣੇ ਗੁਰਦੇਵ

ਜੀਕੀ ਭੁਲਹੇ ॥ ਭੂਕਿ ਸੇ ਗੁਰ ਪੀਰਦੀ ਸੁਖ ਸਰੀਣੀ ਦੇ

ਪਗਾਤਾ ਕਾਰਜੁ ਹੋਵੇ ਗਾਨਾ ਹੀਤਾ ਭੁਓਦਾ ਫਿਰਹਿ

ਗਾ ॥ ੧੩ ॥ **ਭੁਗਾ ਸਲੋਕਾ ॥** ਦਾਤੀ ਸਾਹਿਬ ਸਿ

ਦੀ ਆਕਿ ਆਚਲੇ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ॥ ਇਕ ਜਾਰੀ ਦੇਨ

ਲਹਨਿ ਇਕ ਨਾਸੁ ਤਿਸੁ ਦੇਇਉ ਨਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਏਹੁ ਦ

ਤਿਸਾਹਿਬਦੀਹੋ॥ ਜੋਤੋਨੋਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਸੁਤੇਨੁਓਠਾਇ
ਕਠਿਦਿਤੀਹੋ॥ ਤੂਆਪਣੇਮਨਿਮਹਿਏਦੁਜਾਣੁਜੋਕਾਰ
ਜੁਮੇਰਾਸਪੁਰਨੁਗੁਇਆਹੋ॥ ੧੪॥ **ਭੁਗਾਸਲੋਕਾ**
ਦਿਸਦਿਧਰਪਭੁਗਾਖਿਆਮਨੁਤਨੁਰਤਾਮੁਲਿ॥ ਨਾਨ
ਕਜੋਪਭਿਭਾਇਆਮਰਭੁਵਿਚਾਰੀਸੁਲਿ॥ ੧॥ ਤੇਰਾ
ਕਾਰਜੁਦਿਸਦਿਪਭੁਜੀਕੀਰੋਇਆਪਭੁਜੀਆਪ
ਸੁਭਾਦਿਸਦਿਧਾਰਿਕੇਕੀਆਹੋ॥ ਸਿਦੇਹੁਨਾਹੀ॥ ੧੫॥
ਭੁਗਾਸਲੋਕਾ॥ ਚੰਗਾਮਾਈਮਾਲਸੁਕਰੇਬੁਰਿ
ਮਾਈਰੋਇਸੇਰਾਨਾਨਕਾਮਜੁਕਾਇਆਵਸੀਗਾ

ਫਲਫਾਹੀਧੇਰਾ॥੧॥ ਭਾਈ ਤੂਚੀ ਗਿਆਈ ਨੂਮਾਲਸੁ ॥
ਕਰਿਕੇ ਬਾਹਿਗਹਿਦਾਹੇ॥ ਬੁਰਿਆਈ ਨੂਸੇਰੁਹੇ ਨਹੇ॥ ਏ
ਦੁਤੇਰੇ ਪੀਰ ਬੇੜੀਹੇ॥ ਨੇਕੀ ਅਰੁ ਬਦੀਕੀ ਪਰੁਤੂਕਿਅ
ਕਰਹਿਤੇਤੇ ਬੁਰਿਆਈ ਛੁਟਿਦੀ ਨਹੀ॥ ਰੂਪਚਾਕੇਵ
ਸਹੇ॥ ਪਰੁਤੂਕਿਸੇਸਾਧਿਅਹਾ ਪੁਰਖਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕਰ
ਜੁਹੇਇਗਾ॥੧੬॥ **ਬੁਢਾ ਸਲੋਕਾ**॥ ਧੇਅਪਟੇ
ਲਾਭੇਸਾਹਿਦਿਤਾ ਦੁਕਣਕੁਪਤਿ ਮੇਰੀ॥ ਦਾਨ ਬੀਨ
ਸਾਂਈ ਮੇਰਾ ਨਾਨਕ ਸਾਰਨਾਣਾ ਤੇਰੀ॥੧॥ ਏਹੁਕਾ

ਰਜੁ ਤੇ ਜੋ ਚਿਤ ਵਿਆਹੈ ॥ ਜੋ ਪਰਮੇ ਸੁਰਜੀਆ ਪਤੰਗ ਪ
ੜਦਾ ਦੁਕਿ ਆਹੈ ॥ ਤੇਰੀ ਲਿਖ ਪਤਿ ਰਹਿ ਆਵੈ ਗੀ ॥ ਸ
ਤਿ ਕਰਿ ਮੰਨਣਾ ॥ ੧੭ ॥ **ਭੁਨਾ ਸਲੋਕਾ** ॥ ਪੇਖੰਦ
ਕੋ ਕੀਰੁ ਲੁਭੈ ਮਾਇ ਸਮੁਹਿ ਨਾ ॥ ਅਦੁ ਨ ਲਹੰਦ ਕੋ
ਮੁਲੁ ਨ ਨਕਸਾ ਥਿਨ ਜੁਲਣੀ ਆਇਆ ॥ ੧੮ ॥ ਏਹੁ ਕਾ
ਰਜੁ ਤੇ ਜੋ ਚਿਤ ਵਿਆਹੈ ॥ ਜੋ ਤੂ ਏਵੈ ਕੁੜੈ ਲਾਲਚਿ
ਭੁਲਾਹੈ ॥ ਇਸ ਕਾਰਜੁ ਤੇਰੈ ਪਲੈ ਕਿਛੁ ਪੜੈ ਗਾਨਾ ਹੀ
ਕੁੜਾਧੀਧਹੈ ॥ ੧੯ ॥ **ਗਾਸਾ ਸਲੋਕਾ** ॥ ਭੁਹਿ ਬਲਿ

ਦੜੀ ਬੁਝਿਗਈ ਰਖਿ ਦੁੜੈ ਪੁਰੁ ਮਾਪਿ ਜਿਨਿ ਉਪਾ ੮
ਈ ਮੇਦਨੀ ਨਨਕ ਸੋ ਪੁਰੁ ਜਾਪਿ ॥ ੧ ॥ ਤੂ ਇਸ ਕਾਰਜੁ ਕੀ
ਚਿਤਾ ਬਚੁ ਤੁ ਕਰਤਾ ਹੋ ॥ ਸੋ ਤੇਰੀ ਚਿਤਾ ਚਿਤਵ ਪਮੇਸ ੨
ਰਮਾਪਿ ਬੁਝਾਈ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਰਖਿ ਮਾ ਕੀਤੀ ਹੋ ॥ ਤੂ ਇ
ਸ ਦਾ ਸੁਨ ਕਰੁ ॥ ਕਾਰਜੁ ਮੇਸਾ ਪਗਟੇਗਾ ॥ ਜੇ ਸੇ ਪੁਤ
ਜਨ ਮੇਤੇ ਗਿਹ ਮਹਿ ਮਾਨੀ ਦੁਹਰਤਾ ਹੋ ॥ ੧੯ ॥ ਗਗਾ ਸ
ਲੋਕੁ ॥ ॥ ਹਰੇ ਦੋਲ ਸੋ ਹਾਵਣੇ ਸਹੁ ਬੈਠਾ ਅਕੁਣ ਮ

ਲਿਪਾਹੀਨਵੰਦੀਬਿਰਥਜੋਪਾਰਿਆਵੈਚਾਇ॥੧॥
ਤੇਜੋਕਾਰਜੁਚਿਤਾਇਆਹੈਸੋਕਿਰਪਾਰੁਰਦੇਵਜੀਕੀਸ॥
ਥਿਤੇਰੇਸਭੇਹੀਕਾਰਜੁਸੋਹਣੇਕੁਣਹੈ॥ਪਰਮੇਸੁਰਜੀਕਿ
ਰਪਾਧਾਰੀ॥ਅਨੇਕਭਾਂਤਿਫਲਿਲਾਗਹਿਗੋ॥ਸਤਿਕ
ਰਿਮੰਨਣਾ॥੨॥ਗੁਰੂਸਲੋਕੁ॥ਕੁਰੀਏਕੁ
ਰੀਏਦੈਦਿਆਤਲਿਗਾੜਾਮਹਿਰੰਗਾਵੇਖੀਛੁਟ
ਕਿਥੀਵੇਦੋਜਮੁਖਿਸੀਦੋਪੈਰੁ॥੧॥ਭਾਈਤੂਮਉਖੀ

ਘਾਟੀਉ ਪਰਚਲਦਾਰੇ॥ ਤੇਰੇ ਬਾਵੇ ਦਾ ਹਟੇ ਵਡਾ
ਹਰੇ॥ ਦੇਖੀ ਪੇਰੁ ਖਿਸਕਦੇ॥ ਏਥੇ ਦੇਖਿ ਸਕੇ ਦਾ ਬਾਓ
ਕੋਈ ਨਾਹੀ॥ ਖਬਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤੇਨੂੰ ਸੀ ਸਬਦ ਜੀਨੇ
ਖਬਰ ਦਾ ਰਹੇ ਹੁ॥ ੨੧॥ ਗਾਗਾ ਸਠੇ ਕ॥ ਜਾਮੁ
ਪਸੀਹਠ ਮੇ ਪਿਰੀ ਮਹਿ ਜੇ ਨ ਲਿ॥ ਹਭੇ ਰੁਖ ਉਲਾਹ
ਅਮਨ ਨ ਕਨ ਦਰਿ ਨਿਹਾਇ॥ ੧॥ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਮਾਪਿ
ਪਰਮੇ ਸੁਰਜੀ ਸਹਾਇ॥ ਮਾਰੇ॥ ਅਮਰ ਤੇਰੇ ਸਭੇ ਦੁਖ
ਜਨ ਅਜਨ ਮਕੇ ਪਭੁਜੀ ਮਾਪਿ ਦੂਰਿ ਕੀਤੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਅ

ਰੁਕਾਇਆਇਹੋਵੇਗਾ॥ ਅਨੰਦੁਹੋਵੇਗਾ॥ ੨੨॥

ਗਵਾ ਸਲੋਕੁ॥ ਰਤਨਜਵੇਹਰਮਾਣਕਾਹਰੇ

ਮਣੀਮਥਿਨਾਨਾਨਕਜੋਪਾਉਭਾਇਆਸਚੇਦਰਸ

ਤੰਨਿ॥੧॥ ਏਹੁਕਾਰਜੁਰਤਨਜਵੇਹਰਮਾਣਕਾਲ

ਨਦੇਕਾਰੋ॥ ਸੋਭੁਣੈਪੁਰਜੀਕੇਮੇਸੋਹਣੁਭੁਇਆਹੈ

ਅਨੰਦੁਹੋਆਹੈਸਤਿਕਰਿਮਨਾਣਾ॥ ੨੩॥ ਗੁਨ

ਸਲੋਕੁ॥ ਝੁਝਝਖੜਭਹਾੜਲਹਰੀਵਹਨਿ

ਲਖੇਸਰੀ॥ ਸਤਿਗੁਰਸਿਉਮਲਾਇਬੇੜੇਰੂਬ

ਣਦਾਨਾਹਿਭੁਓ॥੧॥ਏਹੁਤੇਰਾਕਾਰਜੁਅੇਸਾਹੈ॥ਜੇਸੇ ੧੦

ਦਿਨਹੋਵੇਤੁਫੀਦਾਅਰਤੁਖਚਲਤੀਹੋਇ॥ਲਖ

ਲਾਹਿਰਾਵਗਤੀਆਹੋਨਿਅਰੁਪਾਸਤੇਬੇਕੇਰੁਬਿਰੁ

ਬਿਜਾਤੇਹੋਨਿ॥ਅਰੁਨਦੀਖਰੀਰੁਰਾਵਣੀਹੋਵੇ॥ਅ

ਰੁਜੀਉਖਰਾਭੁਓਨੋਪਰਾਪਤਿਹੋਵੇ॥ਓਥੇਸਤਿਗੁਰੂ

ਹੀਬੇਲੀਹੋਵੇ॥ਅੇਸਾਏਹੁਕਾਰਜੁਅਉਖਹੋਇਆ

ਏ॥ਹੋਵੇਭੂਨਹੋਵੇਭੂ॥ਪਰੁਏਹੁਕਾਰਜੁਤੂਅਤਿ

ਗਧਿਆਨਹੋਇਕੋਆਪਣੇਇਸਟਦੇਵਤੇਕਓਨ

ਅਸਕਾਰਕੀਆਕਰੁਕਾਰਜੁਹੋਇਗਾ॥ਸਤਿਕਾਰਿ

ਮੰਨਣਾ॥ ੨੪॥ **ਵਸਾ ਸਲੋਕੁ॥** ਤਨੁ ਨ ਤਪਾਇ

ਤਨੁ ਰਜਿ ਉਬਾਲਣੁ ਹਰੁ ਨ ਬਾਲਾ॥ ਸਿਰ ਪੈਰੀ ਕਿਆ

ਫੇੜਿਆ ਅੰਦਰਿ ਪਿਰੀ ਨਿਹਾਲਿ॥ ੧॥ ਤੂ ਕਲਪ

ਣਾ ਕਰੁ ਨਾ ਹੀ ਦੇਹੀ ਨੁ ਦੁਖ ਨ ਦੇਹਿ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜੁ ਮੇਸਾ

ਪੂਰਨੁ ਹੋਆ ਹੈ॥ ਜੇ ਸਾਸੋ ਲਾ ਕਲਾ ਚੰਦੁ ਮਾਹੋ ਤਾ ਹੈ

ਭੂਚਿੰਤਾ ਨ ਕਰੁ ਕਾਰਜੁ ਸੁਫੁ ਲੁਹੈ ਇਗਾ॥ ਕੀਰਤਿ ਜ

ਸੁਸੋਭਾ ਬਹੁਤੁ ਹੋਵੈ ਗੀ॥ ਸਾਤਿ ਕਰਿ ਮੰਨਣਾ॥ ੨

੫॥ ਵਸਾ ਸਲੋਕੁ॥ ਪੂਰੇ ਕਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪੁ

ਰਾਖਿ ਟਿਵਿਧਿ ਕਿਛੁ ਨਾ ਹੀ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਮੇਸਾ॥

ਜਾਣੈ ਪੁਰੋਮਾ ਹਿਸਮਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜੁ ਪਰਮੇਸੁਰਜੀ ॥ ੧ ॥

ਆਪਿ ਪੁਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਘਟਤਾ ਵਧਤਾ ਕਬਹੂ ਨਾਹੀ ॥

॥ ਤੂ ਕਿਸੇ ਕੇ ਕਰੇ ਕਹਾਏ ਮਤ ਭੁਗਮਾਹਾ ॥ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜੁ

ਅਟੁਲੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਵੇਰੀ ਫਿਰ ਕੁਦੁਸਾਮਨੁ ਤੇਰਾ ਬੁ

ਰਾਤ ਕੇਗਾ ਸੋਮਾ ਪੋਪ ਚਿਮਰੇਗਾ ॥ ਸਭਿ ਕਰਿ ਮੰਨਣਾ ॥

॥ ੨ ॥ **ਵਰੁ ਸਲੋਕੁ** ॥ ਨਾਮ ਲਗੇ ਸੇਓ ਬਰੇ ਬਿ

ਨੁਨਾ ਵੇਜਾ ਮੁਰਿ ਜਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸੁਖ

ਕਦੇ ਨਾਹਿ ॥ ਆਇ ਗਏ ਪਛੁਤਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਏਹੁ ਤੇਰਾ ਕ

ਰਜੁ ਮਨੋ ਰਬੁ ਤਾਹੈ ਵੇ ॥ ਜਾਤੁ ਇਸਾਇ ਦੇਵ ਤੇ ਕੀ ਪੁ

ਜਸੇਵਾਕਰਹਿ॥ ਅਰੁਇਸਟਮਤਿਪੜ੍ਹਹਿਤਾਕਾਰਜੁਸੁ
ਫਲਹੋਵੈ॥ ਨਹੀਤਾਪਛੁਤਾਵਹਿਗਾ॥ ਤੇਰਾਉਬਰਨੁ
ਸੇਵਾਹੋ॥ ਭਾਵੈਮੰਨੁਭਾਵੈਨਮੰਨੁ॥ ੨੭॥ ਵਗਾ॥
॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਵਰੁਭਾਗੀਆਸੁਹਾਗਣੀਜਿਨਗੁਰ
ਮੁਖਮਿਲਿਅਹਰਿਗਾਇ॥ ਅਤਿਰਿਜੋਤਿਪਗਾਸੀ
ਅਨਨਕਨਾਮਸਮਾਇ॥ ੧॥ ਤੇਰਾਮਨੋਰਥੁਪੁਰਦ
ਰਗਾਹਿਤੇਮਿਲਿਅਹੈ॥ ਤੇਰਾਭਾਗੁਜਾਗਿਅਹੈ॥
ਸੀਰਗਵਾਨਜੀਆਪਿਕਿਰਪਾਕੀਤੀਹੈ॥ ਸਿਦੇਹੁ
ਨਹੀਸਤਿਕਰਿਮੰਨਣਾ॥ ੨੮॥ ਵਰੁ॥ ਸਲੋਕੁ॥

ਤਿਨ ਮੁਖ ਰਵਣੇ ਜਿਨਾ ਵਿਸਾਰਿ ਮਹਰਿ ਨਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਅਨ ॥ ੧੨ ॥
ਦਿਨ ਬਿਲਪ ਤੇ ਜਿਉ ਸੁਦੇ ਪਰਿ ਕਾਉ ॥ ੧ ॥ ਸਾਇਹੋ ਅਰਥੀ ਤੇ ਨ
ਭੁਲਹੋ ਗੁਰ ਦੇ ਵਜੀ ਕੀ ਹੋਈ ॥ ਭੂਕਾਉ ਕੀ ਨਿਮਾਈ ਬਿਲਪ
ਤਾ ਫਿਰਹਿ ਗਾ ॥ ਸਿਭੋ ਖਨ ਮਾਵੇ ਗਾ ॥ ਤੇ ਤੇ ਸਭੁ ਕਿਸੇ ਨੂ ਰੁਰਾ
ਵੇ ਗਾ ॥ ਮਾਦਰੁ ਤੇ ਨੂ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਦੇਵਣੇ ਕਾ ॥ ਸਭੁ ਕੋਈ ਬੁਰਾ
ਰਕਹੋ ਗਾ ॥ ਏਹੁ ਤੇ ਨੂ ਬਿਪਤਾ ਹੋ ॥ ਮਾਗੋ ਜੋ ਸੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕ
ਰੀ ਸੋ ਹੋਵੇ ॥ ਪਰਮੇ ਸਰੁ ਜੀ ਕਾ ਕੀਤਾ ਸਿਰਉ ਪਰਿ ॥ ੨ ॥ ਦੁਸ
ਸਲੋਕੁ ॥ ਗੁਰ ਪੁਰਾਨਿ ਨਿਸਿ ਮਰਿ ਮਾਸੇਈ ਭੁਏ ਖਲਾ ਸਿ
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਰਾਧਣੇ ਕਾਰਜੁ ਮਾਵੇ ਗਾ ॥ ੧ ॥ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜੁ

ਪਰਮੇਸਰੁ ਜੀ ਆਪਿ ਰਾਸਿ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਭੂਨਿਹਾ ਲੁਹੋ ਧਿਗਾ ॥ ਲਹ
ਣੀ ਲਾਭੁ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸਾਣੀ ਹੋਵੈ ਗੀ ॥ ਅਨੰਦੁ ਮੰਗ ਲਗਾਵੀ ਅ
ਨਿਗੋ ॥ ਸਤਿਕਰਿ ਮੰਨਣਾ ॥ ੩੦ ॥ ਨਸਾ ਸਲੋਕੁ ॥ ਨਾਮ
ਧਿਆਇ ਨਿਸਾਜਨ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਿ ॥ ਨਾਨਕ ਪਰਮੀ
ਐਸੇ ਚਟਹਿ ਕੀਤੇ ਨਰੁ ਵਨੁ ਪੁਨੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਏਹੁ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜੁ
ਬਹੁਤੁ ਸੁਫਲੁ ਹੋ ਆਹੈ ॥ ਤੇਰੇ ਰੂਹੇ ਕਿਸੀ ਸਾਧਸਿਤ ਗੁਰਮੁਖ
ਮਹਾਪੁਰਖ ਕਾ ਚਰਨੁ ਪਾਇਆ ਹੋ ॥ ਇਤ ਪਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਭ
ਵਨੁ ਪੁਨੀਤੁ ਭੂਇਆ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਤੇਨੂੰ ਮਨਿ ਭਾਵਦਾ ਪਦਾਰਥੁ
ਹਥਿ ਆਵੈ ਗਾ ॥ ਅਰੁ ਤੇਨੂੰ ਲਗਣਾ ਲਾਭੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਸਤਿ

ਕਰਿਮਨਣਾ॥ ੩੧॥ ਨਗਾਸਲੋਕਾ॥ ੫੫੫੧੧੩

ਕਮਾਵਦੇਕਰਦੇਹਾਇ॥ ਨਨਕਜਿਉਦੁਪਸ
ਥਨਮਧਨੀਆਤਿਉਮਥੇਧਰਮਰਾਇ॥ ੧॥ ਤੇਜੋਕਾ
ਰਜੁਚਿਤਵਿਅਚੈਸੋਭੂਕੁੜਕਾਅਰੰਭੁਚਿਤਵਿਅ
ਚੈਤੋਰੇਅਨਰੋਰੇਅਰੁਮਖਿਹੋਰੇ॥ ਤੁਕਰਦਾਹੋਰੁ
ਚੈਅਰੁਕਮਾਵਦਾਹੋਰੇ॥ ਤੇਨੂਕਸਟਿਬਹੁਤਹੈ॥ ਐ
ਸਾਕਸਟੁਹੈਜੇਸੇਕਪੜੇਕਉਧੋਬੀਦੇਤਾਹੈ॥ ਜੇਸਾਤਿ
ਲਾਕਉਤੇਲੀਦੇਤਾਹੈ॥ ਜੇਸਾਦਾਣਿਆਕਉਚਕੀਦੇ
ਤੀਹੈ॥ ਜੇਸੇਗੋਰਸਕਉਮਧਾਣੀਮਥਤੀਹੈ॥ ਐਸੀਸ

ਜਾਇਤੋ ਨੁਦਰਗਾਹਿ ਵਿਚਿ ਲਿਖੀ ਹੋ ॥ ਮਤੇ ਤੇ ਨੁਮੇ
ਥੇਭੀ ਬਹੁਤ ਕਸਟੁ ਹੋ ॥ ਰੂਣਾਖ ਸਮਕਾਇ ਸੀਤਰਾ
ਹੋ ਸਤਿਕਰਿ ਮਨਿ ਨਾ ॥ **੨੨ ॥ ਨਾਨਕ ਸਲੋਕੁ ॥**
ਖੁਭੁ ਕੀਆ ਕੁਥਾਇ ਮਿਠੀ ਗਹਿਣ ਕੁਮਤੀਆ ਨਾ
ਨਕਉ ਬਰੇ ਜੇਣੀ ਜਿਨ ਭਾਗੁ ਮਥਾਹੁ ॥੧॥ ਭੋਗ ਕਰ
ਜੁਕਥਾਇ ਫਾਥਾ ਥਾ ਅਰੁ ਅਥਿਤੈ ਰੁਕਾ ਕੁਮੇ ਮੇਸਾ
ਸਹਾਇ ਹੋਇ ਮਾਰੇ ॥ ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਨਵ ਚੜ੍ਹਿ ਕੋ ਸਮੁੰ
ਦੁ ਕੋ ਪਾਰਗਾਇ ਮਾਚਾਰੇ ॥ ਮਰੁ ਜਾਇ ਸੁਖ ਸਾਥਿ ਪ
ਹੁਚੇ ਅਰੁ ਲਾਭੁ ਹੋਇ ॥ ਜੇ ਮੇਸਾ ਕਾਰ ਜੁਝੇ ਹੋ ਸਹਾ

ਇਹੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਤਿਕਰਿ ਮੰਨਣਾ ॥ **੨੨ ॥ ਨਗਾ ਸਣੇ** ੧੪

ਕੁ ॥ ਪਤਾਤਿ ਉਧਾਰਣੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਿਮਰਤੁ ਪਰਖ
ਅਪਾਰਾਜਿ ਸਹਿ ਉਧਾਰਹਿ ਨ ਨਕਾਸੋ ਸਿਮਰੈ ਸਿਰਜ
ਣਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਸੁਣਿਹੋ ਅਰਥੀ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ਤੇਰੇ ਸ
ਹਾਇਹੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮਨਿ ਮਹਿ ਇਉਂ ਹੀ ਜਾਣੁ ਜੋ ਕਾਰਜੁ
ਮੇਰਾ ਸਿਰਜਣਿ ਹਾਰਸੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਸਿਪੁਰਨ ਕੀਤਾ
ਤੇ ॥ ਪਰਤੁ ਜਥਾ ਸਕਾਤਿ ਕਿਛੁ ਕਿਸੀ ਸਾਧਸਿ ਤਕੈ ਮੁਹਿ
ਪਾਉ ॥ ਬਿਨਾਸਰ ਮੁਕੀ ਭੇਕਾਰਜੁ ਰਾਸਿ ਨਹੈ ਇਗਾ ॥

ਸਤਿਕਰਿ ਮਨਿ ਨਾਨਾ ॥ ੨੪ ॥ ਨਵਾ ਸਲੋਕਾ ॥ ਦੂ

ਜੀਵੋ ਭਿਕੁਵਾਨੜੀ ਇਕ ਸਾਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ਦੂਜੇ

ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਵਹਣਿ ਵਹੰਦੜੀ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਏਹੁ

ਸਾਧਾ ਸਿਤਾ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਗੁਰ ਮੁਖੀਆ ਸਾਥਿ

ਹੰਕਾਰ ਨ ਕਰਾਉ ਨਾ ਦੇ ਨਾ ਲਿਅਹੰ ਕਾਰੁ ਕੀਏ ਤੇ ਘਾਟਹੇ

ਨਫਾ ਨਾ ਹੀ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜ ਕੀ ਸਿਧ ਚਾਹਿ ਤਾਹੇ ॥

ਤਾ ਸਾਧਾ ਸਿਤਾ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਗੁਰ ਮੁਖੀਆ ਸਾਥਿ ਕੋ ਪੁਨ

ਕਰਾ ਅਰੁ ਉਨਾ ਅਗੇ ਮਥਾਟੇ ਕੁਕਹਿ ਮਾਸਿਤਾ ਕਾ ਸਿਰਿ ਪਾਰਿ ਮਨ

ਣਾਕਾਰਜੁਸੁਫਲਹੋਵੇਗਾ॥ **ਬੁਧ॥ ਨਨਾਸਲੋਕ॥**

੧੫

ਪੁਰਾਪੁਰਮਰਾਧਿਆਪੁਰਜਾਕਨਉਨਾਨਕਪੁਰਾਪਾਇਆਪੁਰੇ
ਕੇਰੁਨਗਾਉ॥ ੧॥ ਤੇਹਾਕਾਰਜੁਆਪਪੁਰਜੀਪੁਰਕੀਤਹੈ॥ ਏਕਕਾ
ਰਜੁਕਿਆਤੇਰੇਸਭੁਕਿਕਾਰਜੁਸਿਪੁਰਣੁਭਏਹੈ॥ ਅਨਿਚਿਦੇਅਨਿਭਾਵ
ਦੇਫਲਪਾਵਹਿਗਾ॥ ਅਰੁਦੀਨਦੁਨੀਆਮਹਿਜੁਰਖੁਰੁਹੋਵਹਿਗਾ॥
ਤੇਰੇਉਪਰਿਪਰਮੇਸਰਜੀਸੀਰੁਗਵਨਜੀਕੀਕਿਰਪਾਭੁਈਹੈ॥ ਤੂਅ
ਪਣੇਮਨਮਹਿਕਾਣੀਚਿਤਾਚਿਤਵਨੀਨਕਰਾ॥ ਜਪੁਸੀਰੁਗਵਨਜੀਕਿ
ਰਜੁਸੁਫਲਫਲੇਗਾ॥ **੨॥** ਪੀਛਿਅਗੁਰੂਅਰਜਨਿਕੀਸਿਪੁਰਣੁਏਈ

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪਸਾਦਿ॥ ਅਸਤੋਰਾ ਕਮਲਨੇਤ੍ਰਕਟਪੀਤਾਬਰਮ
 ਧਰਮੁਰਲੀਗੀਰਧਿਰੀ॥ ਮੁਕਟਕੰਡੁਲਕਰਲਕੁਟੀ॥ ਮਾਸਵਰੋਗਧੇ
 ਬਰੀ॥ ਕੂਲਜਮਨਾਧੇਨਾਮਾਗੋਸਕਲਗੋਪੀ॥ ਮਨਹਰੀ॥ ਪੀਤ
 ਬਸਤ੍ਰਗੜਬਾਹਨਿਚਰਨਸੁਖਾਨਿਤਸਾਗਰੀ॥ ਕਰਤਕੇਲਕੁਲੇ
 ਲਾਨਿਸਿਦਿਨਕੁੰਜਕੁਵਨਉਜਾਗਰੀ॥ ਅਚਲਾਮਰਮਰੂਲਾਨਿਸਿ
 ਚਲਪੁਰਖੋਤਮਾਪਰਾਪਰੀ॥ ੩॥ ਵੀਨਾਨਾਥਦਇਆਲਗਿਰ
 ਧਰੀਸਹਸਰਪਸਾਰੀ॥ ਗਲਫੂਲਮਾਲਾਬਿਸਾਲਲੋਚਨਾਧਕਸ਼ੀ
 ਦੁਕੇਸਟੀ॥ ੪॥ ਬੀਸੀਪਰਬਸੁਦੇਵਛੋਪਾਬਲੁਛਲੁਹੋਇਬਾਵਨੀ

ਜਲਬੂਰੁ ਤੇਗਜਰਾ ਖਲੀ ਨੇ ਤਿਕਾਢੇ ਦਿਓਰਾਵਨੀ ॥ ੫ ॥ ਸਪਤ ੧੬

ਦੀ ਪਨਵ ਖੰਡ ਚਉਦਹ ਭਵਨ ਕੀ ਨੋਰਾ ਮਜੀ ਇਕਪਦੀ ॥ ਵੇਪਤ ਕੀ

ਲਾਜਰਾ ਖੀ ਕਹਾ ਲਉ ਉਪਮਾ ਕਰੀ ॥ ੬ ॥ ਵੀਨ ਨਾਥ ਦਇਆ ਲਪੁਰ

ਨਕਰ ਨਾਮ ਅਕਚ ਨਾ ਕਰੀ ॥ ਕਵਦਤ ਦਾਸ ਦਿਲਾਸ ਨਿਸਿਦਿ ਨਿਨਾਮ

ਜਪਤ ਨਿਤ ਸਾਰੀ ॥ ੭ ॥ ਪਥ ਮੇਗੂਰੂ ਕੇ ਚਰਨ ਬੰਦ ਨਜ ਸੁਗਿਆ

ਨਪਕਾਸਤੀ ॥ ਆਇ ਬਿਸਨ ਜੁਗਾਇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇਵਤੇ ਸਿਵ ਸੈਕ

ਰੀ ॥ ੮ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੇ ਸਵ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੇ ਸਵ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜਦ ਪਤ ਕੇ ਸਵੀ

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਘ ਬਰਾਮ ਰਾਘ ਬਰਾਮ ਰਾਘ ਬਰਾਮ ਪਵੀ ॥ ੯ ॥ ਰਾਮ

ਕਿਸਨਗੋਬਿੰਦਮਾਧਵਬਾਸਦੇਵਸੀਬਾਮਨੀਮੰਛਕੰਛਵਰਾਹ
ਨਰਸਿੰਘਪਾਹਿਰਘਪਤਪਾਵਨੀ॥੧੦॥ਅਥਗਾਮੇਕੇਸੋਗਾਇਬਿਰਾਜੈ
ਗੋਕਲਬਾਲਮੁਕੰਦਜੀ॥ਸ੍ਰੀਬਿੰਦੁਬਨਮੇਮਦਨਮੋਹਨਗੋਪੀਨ
ਥਗੋਬਿੰਦਜੀ॥੧॥ਧਨਪੀਨਮਥਰਾਧਨਯਗੋਕਲਜਹਾਸੀਪਤ
ਅਵਤਰੇ॥ਧਨਜਮਨਨੀਗਨਿਰਮਲਗੁਲਬਾਲਸਖਾਵਰੇ॥
੧੨॥ਨਵਨੀਤਨਾਗਰਕਰਤਨਿਰਤਤਿਸਿੰਦੁਬਿਰੰਚਮਨਮੋਹਤੀ॥
ਕਾਇੰਦ੍ਰੀਤਟਕਰਤਕੀਕੁਬਾਲਅਦਭੁਤਸੁੰਦਰੀ॥੧੩॥ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿ
ਸ਼ਨਕਾਲਿਮਲਹਰਨਸਭੁਕੇਜੋਭੁਜੇਹਰਚਰਨਕੋਭਾਗਤਿਅਪ

ਨੀਦੇਹਮਯੋਭੁਵਸਾਗਰਕੇਤਰਨਕੋ॥੧੪॥ਬਲਗੁਵਾਲਸਤੁਸ॥੧੭

ਖਾਬਿਰਜੈਸਿਗਿਰਾਧੇਭਾਵਨੀ॥ਬੰਸੀਬਟਤਟਨਿਕਟਜਮਨਾਮੁ

ਰਲੀਕੀਟੇਰਸੁਹਾਵਨੀ॥ਅਲਖਨਿਵਾਅਉਰਗੁਗੀਰਥੋਦੋਨੋ

ਰਲਮਲਸਿਗਚਲੇ॥ਹਮਸੇਪਤਤਿਅਨੇਕਤਾਰੇਅਵਰਨਕਉ

ਤਾਰਨਚਲੇ॥ਗਾਘਵੇਰਘਬੰਸਉਤਮਯੋਮਰਾਜਕੁਮਾਰਜੀ॥

ਸੀਅਕੀਪਤਿਸੰਤਨਕੀਗਤਿਹਰਿਕੇਚਰਨਉਦਾਰਜੀ॥ਜਲ

ਕਚਾਜੇਧਨਖੋਰੀਪੁਆਧਨਖੁਬਾਨਚੜ੍ਹਾਵਹੀ॥ਸਤੀਤਸੀਤ

ਤਮਜਾਕੋਸੀਅਰਾਮਚੰਦੁਪਟਾਵਹੀ॥ਅਚਤਵੀਕੇਸੰਗ

ਮਨਰਾਇਣ ਕਿਸਨ ਦਮੋਦਰ ਬਾਸ ਦੇਵੀ ਹਰੇ ॥ ਸੀਧੀ ਮਾਧਵੀ ਗੋਪਕਾ

ਦੁਲਵੀ ਜਨ ਕੀ ਨਾਇਕੀ ਸੀਰਾ ਮਚਦੀ ਭਜੇ ॥

੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਾ ਦਿਆਸਾ ਖੀਰਾ ਈਲਾ ਲੁਝੀ ਕੀ ॥ ਤੀਸਰੀ ਪਾ

ਤਿਸਾਹੀ ॥ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਗੋਇ ਦਵਾ ਲਸੇ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਉ

ਬਾਰੇ ਅੰਦਰਿ ਬੈਠੇ ਸੇ ॥ ਇਕ ਸਮਾਈ ਨੇਚੀ ਕਮਾਰੀ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਨੇਪੁਛਿਆ ਖਬਰ ਲੇਵੇ ॥ ਕੇਸਾ ਸਬ ਦੁਹੋਇ ਮਾਰੇ ॥ ਗੁਰੂ ਕਾ

ਬਚਨੁ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਸਿਖ ਗਾਇਆ ॥ ਜਾਇ ਕੇ ਦੇਖਨ ਮਾਈ ਬੁਢੀ

ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਕੀਹੋਇ ਮਾਰੇ ॥ ਲੋਕਾਨੇ ਕਹਿ ਮਾਇ

ਸਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਸਾਂਤ ਹੋਇ ਮਾਯਾਇ ਤਨੀ ਬਾਤਿ ਸੁਣਿ ਕੇ ਸਿਖੁ ਮੁਖਿ ੧੮

ਮਾਯੇ ਮਾਯਾ ਮਾਯੇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸਿ ਮਰਦਾਸਿ ਕੀਤੀ ਜੀਸ

ਦੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਓਸਦਾ ਬੇਟਾ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ਮਾਯੇ ਆਗੇ ਕਿਉਕ

ਰਿਹੁਕ ਮਿਸਤਿ ਹੋਇ ਮਾਯੇ ਆਗੇ ਸਿਖਾ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ਤਿਈਏ

ਕਰਿ ਕੇ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ਮਾਯੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਯੇ ਜਿਦਰੁ ਤੀਕ

ਮਾਯੇ ਹਾਤਿ ਚਰਕੋਈ ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਨਾਉ ਲੋਕੋ ਨਾਰੋਵੇ ਗੀ ਪੁਤ੍ਰ

ਮਾਯੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਮ ਹੋਗਾ ਏਹੁ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਯੇ ਮਾ

ਤਿਏ ਰਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਤਿਏਈ ਨੂੰ ਪਿਯਰੇ ਵਿਚ ਬਾਲ ਕਦਾ

ਰੂਪ ਕੁਕੇ ਪਾਇ ਮਾਯੇ ਹਥਾ ਵਿਖੇ ਹਥੋਂ ਫੁਲੀ ਮਾਯੇ ਪਾਈ ਮਾਯੇ

ਏਈਕੀਰੁਹਾ

ਪੇਗਾਵੇਖੇਵੇੜੀਆਪਾਂਈਆਂਪਿਜਰੇਵਿਚਿਪਾਇਕਰਿ
ਕੋਦਿਕੀਤਾਕੋਈਕੁਦਿਨੁਬੀਤੇਤਾਭਾਈਲਾਲੂਵਾਸੀ
ਬਲਦਲੇਦੀਘਰਿਗੁਰੂਦੇਦਰਸਨਿਆਇਆਆਇ
ਕੇਮੀਥਾਟੇਕਿਆਗੁਰੂਜੀਪਾਸਿਭਾਈਲਾਲੂਅਰਦਾ
ਸਿਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਿਇਹੁਬਾਲਕਬਹੁਤੁਦਖੀਹੋ
ਭੁਖਿਤਿਖਕਰਿਕੋਬਚਨੁਹੋਵੇਤਾਏਸਨੁਪਾਸਾਦਿਦਿਵਾ
ਈਐਘਬਚਨੁਹੋਇਆਇਸਦਾਪਸਾਦਿਏਥੇਨਾਹੀਘਰੁ
ਈਲਾਲੂਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਸਾਹਾਐਨੁਬ
ਚਨੁਹੋਵੇਤਾਐਸਨੁਪਸਾਦੁਪਹੁਚਾਵਦਹਾਂਘਬਚਨੁ

ਰੋਇਆ ਭਾਈ ਪਹੁਚਾਇ ਦੇਵੋ ਭਾਈ ਲਾਲੂ ਹਥਿ ਜੋ ਕਉ ਠਿ ੧੯
ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਆਖਣ ਲਗਾਏ ਸਨੁ ਛੁਡੀ ਮੇਯ ਭਾਈ ਲਾਲੂ
ਦਾ ਬਚਨੁ ਮੀਨਿ ਕੇਵੋ ਰੂਪਿ ਆਜਾ ਲੇ ਕੇਤੁ ਰਿਅਾ ਤਾ ਕਹਿਅ
ਭਾਈ ਲਾਲੂ ਏਹੁ ਤੇਈ ਆਹੇਈ ਜਾਂਦਾ ਜਾਗਾਇਆ ਪ
ਰਵੇ ਮਾਢਿ ਓਥੇ ਇਕ ਧੋਬੀ ਕਪੜੇ ਧੋਵੇਹੋ ਰੁਲਵਦਿਦਾ
ਓਸ ਤੇਈ ਏਕਹਿਅ ਭਾਈ ਮੇਨੁ ਰੁਖ ਲਗੀਹੋ ਮੇਥੇ ਤੁਰਿ
ਆਨਾ ਹੀ ਜਾਵਾ ਭਾਈ ਲਾਲੂ ਕਹਿਅ ਤੁਰਿ ਪਿਰੂਚਲਾ
ਤੇਨੁ ਖਰਖੀਰ ਬਹੁਤ ਦੇਵਾਗੋ ਓਸ ਕਹਿਅ ਮੇਰਾ ਰੋਜਨ ਮੇ
ਥੇਈਹੋ ਭਾਈ ਲਾਲੂ ਕਹਿਅ ਹਈ ਤਪਾਇ ਲੇਇ
ਏਤਨਾ ਬਚਨੁ ਸੁਣ ਕੇ ਧੋਬੀ ਨਿਸਾ ਕੇਚਕ ਕੇਮਾ ਮਾ

ਤਾਂ ਭੀ ਲਾ ਲੂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਏ ਹੁਤਾ ਬੁਰਾ ਹੋਇਆ ਦੋਇਤਿ ਨਘ
ਕੀ ਆਤੇ ਉਪਰੀ ਦਿਉਤ ਰਿਆ ਭਾਈ ਲਾ ਲੂ ਨੂੰ ਦੇਖਾ ਲਿਕੇ
ਖਪਰੁ ਬਰਕੇ ਲੋਹੁ ਦਾ ਪੀਤਾ ਫਿਰਿ ਧੋਬੀ ਹਫਾ ਹੋਇ ਗਇਆ
ਲਾ ਲੂ ਆਪਣੇ ਮਨਿ ਦਿਚ ਕਹਿ ਆਏ ਹੁਤਾ ਬੁਰੀ ਬਲਾਇ
ਹੋ ਮੇਏ ਸਨੂੰ ਏਹੁ ਭੋਜਨੁ ਕਿਥੋ ਖੁਲਾਵਣਾ ਹੋ ਭਾਈ ਭਿ
ਨੁ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਜੋ ਅਸੀ ਜਾਣਦੇ ਤੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਕੋ
ਦਿਖਾਨੇ ਦਿਚ ਨਾ ਲਿਆਵਦੇ ਚਲੁ ਤੈਨੂੰ ਫੇਰਿ ਥੋਹੀ ਫੁ
ਰਿ ਆਵਦੇ ਹਾਂ ਓਹੁ ਬੁਰਿਆ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਥੋਮਤ
ਖੌੜਾ ਭਾਈ ਲਾ ਲੂ ਕਹਿ ਆ ਭੁਲਾ ਤੈਨੂੰ ਫਰਦੇ ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ

ਮੰਨੇਗਾ ਓਸਕਾਰਿਆ ਏਹੁ ਮੇਰਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜਿਥੇ ਕੋਈ ੨੦

ਏਹੁ ਸਾਖੀ ਨੁਪੜੇਗਾ ਅਗੁ ਜਿਸਨੂੰ ਮੇਰਾ ਬਿਅਰੋਵਾਗਾ

ਜਿਸਤਰਾ ਤੁਸੀਂ ਮੇਨੂੰ ਛਾਡਿਅਾ ਹੋਤਿ ਸੋ ਮੇਰੀ ਛਾਡਿ ਜਾਵਗਾ

ਸਾਖੀ ਪੁਰਨਹੋਈ ਬਾਰੁ ਕਹੋਇ ਜਥਾ ਸਕਤਿ ਦੇਣਾ ਗੁ

ਰੁਬਾਬਾਨ ਨਕਜੀਆ ਖਿਆਲ ਸਤਿਕ ਮੰਨਣਾ ਕਾਲਾ

ਕੀੜਾ ਕਬਰ ਬੀਨਾ ਜੁਆਰਿ ਬਹੁ ਕੇ ਬੁਟ ਉਪਨਾ ਕਿਆ

ਹੋ ਕੀੜਾ ਤੇਰੀ ਜਾਤਾ ਜੀਆ ਚੋਵਿ ਓਆ ਉਸਕੀਰਾਤੀ

ਕਵਨ ਕਵਨ ਹਨਵੰਤੁ ਹਾਕੇਠਾ ਕੇ ਭੀਉ ਚੋਗਾ ਦੂਖਨਾ

ਹੋਗਉ ਕੀਸੀਉ ਫੁਰੇਸੀ ਸਹਮਾ ਦੇਉ ਤੇਰੀ ਬਾਚਾ ਫੁਰੇਬਾ

ਚਿਉਟ ਲੇਲੁਣਾ ਚਮਾਰੀ ਦੀ ਕੀਰ ਮੇਰਾ ਲੋ ਫੁਰੇ ਮੰਤਰਿ

Handwritten text in Gurmukhi script, likely a historical document or manuscript. The text is written in blue ink on aged, yellowed paper. The script is arranged in several lines, with some characters appearing to be in a different script or dialect. The paper shows signs of wear, including stains and discoloration.

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ

ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ

ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ

ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ

ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ

ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ

ਦਸ ਗ੍ਰੰਥ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ